

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **A. F.**, zastoupeného JUDr. Janou Kopáčkovou, advokátkou, se sídlem Kroftova 1, Praha 5, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 6. 2015, č. j. 29502-2/2015-900000-304.3, ze dne 12. 6. 2015, č. j. 31271-2/2015-900000-304.3, ze dne 12. 6. 2015, č. j. 31048-2/2015-900000-304.3, a ze dne 12. 6. 2015, č. j. 30946-2/2015-900000-304.3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 9. 2015, č. j. 10 Af 29/2015 – 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení celkem čtyř rozhodnutí žalovaného. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků, což odůvodnil zejména tím, že je účastníkem několika soudních řízení a na soudních poplatcích zaplatil již 79 000 Kč. Aktuálně nemá prostředky k úhradě dalších soudních poplatků, své podnikání jako fyzická osoba ukončil ke dni 12. 2. 2015 a nedisponuje majetkem, který by mohl zpeněžit. Ve formuláři *Potvrzení*

o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, který mu byl zaslán krajským soudem, uvedl, že je svobodný, bezdětný, nemá žádné vyživovací povinnosti, příjmy z pracovního nebo obdobného poměru ani příjmy z hmotného a sociálního zabezpečení. Výši podnikatelského příjmu za poslední zdaňovací období nezná, neboť mu bylo účetnictví zabaveno celním úřadem. Daňové přiznání nepodal, protože byl zadržen ve vazbě. Ze stejného důvodu nezná celkovou výši svých dluhů. Ví pouze o dlužích v souhrnné výši cca 4,5 milionů Kč, které vymáhají celní a finanční úřady. Výše jeho měsíčního nájemného činí 8000 Kč. Jiné okolnosti mající vliv na osvobození od soudních poplatků neuvedl.

[2] Přípisem ze dne 2. 9. 2015 vyzval krajský soud žalobce k vyčíslení nákladů dosud vynaložených na soudní řízení a nákladů, které lze očekávat v budoucnu, k poskytnutí přehledu veškerých soudních řízení, jichž je žalobce účastníkem, spolu s uvedením částek vynaložených na právní zastoupení, přehledu uhrazených soudních poplatků jakož i těch, k jejichž uhrazení byl vyzván, a přehledu majetku, kterým disponuje v zahraničí (včetně finančních prostředků). Na tuto výzvu reagoval žalobce podáním, jehož obsahem byl soupis celkem 24 soudních řízení, v nichž brojí proti více než 150 rozhodnutím žalovaného. Na soudních poplatcích má být celkem uhrazeno přes 450 000 Kč; žalobce prozatím uhradil 78 000 Kč. Náklady dosud vynaložené na soudní řízení činí cca 200 000 Kč a skládají se z nákladů na soudní poplatky a právní zastoupení. Budoucí náklady lze předvídat jen těžko, neboť závisí na žalobcově úspěchu ve věci. Žalobce dle svých slov nedisponuje žádnými zahraničními konty a ani žádný jiný majetek v zahraničí nevlastní.

[3] Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) nepřiznal žalobci osvobození od soudních poplatků, neboť ten nedostatečně doložil své tvrzení o nedostatku prostředků k jejich úhradě. Krajský soud konstatoval, že žalobci neupírá právo na přístup k soudu, avšak při svých úvahách o naplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků nemůže vycházet pouze z tvrzení žalobce, který je ve vazbě, kde nemá přístup ke svému účetnictví, z tohoto důvodu je rovněž nezaměstnan, vede množství sporů, v jejichž rámci je povinen hradit soudní poplatky, a přitom nedisponuje žádným majetkem v České republice ani v Polsku, odkud pochází. Taková tvrzení nejsou dle krajského soudu důvěryhodná. V reakci na soudní výzvu žalobce navíc zaslal krajskému soudu pouze přehled řízení zahájených před správními soudy, nikoli i před soudy civilními a trestními. Otázku ohledně vlastnictví majetku v zahraničí zodpověděl pouze obecným konstatováním, že žádným majetkem včetně finančních prostředků nedisponuje. Žádný další a hodnověrný výčet svého majetku nepředložil. Své majetkové poměry popsal taktéž obecně, neuvedl přesnou výši příjmů, závazků a výdajů, byť tak v součinnosti se svou zástupkyní učinit mohl. Krajský soud navíc zjistil, že v jím vedené věci sp. zn. 10 Af 9/2015 žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 26 000 Kč, a to převodem z bankovního účtu, což krajský soud utvrdilo v jeho podezření o existenci skutečného (skrytého) majetku, kterým žalobce disponuje. Krajský soud přitom nebyl povinen opakovaně vyzývat žalobce k úplnému a hodnověrnému doložení jeho majetkové situace, neboť dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 1 As 23/2009 – 95, nemůže řízení o žádosti o osvobození od soudních poplatků stát na náročném a obsáhlém dokazování, protože je předpokladem pro další postup soudu, a tedy má být rychlé. Žalobce neposkytl relevantní a hodnověrné informace o své majetkové situaci a důkazní břemeno neunesl. Tento závěr přitom není důsledkem nedostatečně aktivního postupu krajského soudu, když ten dle judikatury Nejvyššího

pokračování

správního soudu není povinen sám vyhledávat skutečnosti, které by osvobození od soudních poplatků odůvodňovaly.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dál jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní tvrdil, že krajskému soudu poskytl úplný seznam řízení zahájených před správními soudy, žádná řízení před civilními soudy nevede a bylo proti němu zahájeno jedno trestní řízení, o kterém však krajský soud informoval již v žádosti o osvobození od soudních poplatků i v prohlášení o svých poměrech. Stěžovatel k výzvě soudu neuvedl spisovou značku tohoto trestního řízení, neboť se domníval, že je dotaz směřován pouze k řízením ve správním soudnictví (o zamlčování informací tedy nešlo).

[5] Stěžovatel pravdivě odpověděl, že v zahraničí nemá žádný majetek ani bankovní konta a není mu zřejmé, jak měl krajskému soudu (negativně) prokázat, že v zahraničí skutečně nic nevlastní. Soudní poplatek ve výši 26 000 Kč, který stěžovatel uhradil dne 23. 3. 2015 ve věci sp. zn. 10 Af 9/2015, již byl zahrnut v celkové částce 78 000 Kč, kterou dosud vynaložil na soudní poplatky. Ohledně tohoto poplatku o osvobození nežádal, neboť v té době ještě měl finanční prostředky (a používal je k úhradě soudních poplatků).

[6] K tvrzení krajského soudu, že stěžovatel iniciuje soudní řízení před správními soudy, a tudíž musí kalkulovat s určitými finančními prostředky, stěžovatel poznamenal, že je pouze domnělým iniciátorem. Jednak bojoval o svou osobní svobodu, která mu byla, jak konstatoval Ústavní soud, na 4 měsíce neoprávněně omezena, jednak kdyby nebrojil proti rozhodnutím žalovaného, mlčky by s názorem v nich vysloveným souhlasil. Meritem trestního řízení, které je proti němu vedeno, je přitom vyřešení otázky ve správním soudnictví. K podání žalob byl stěžovatel donucen, jde o jeho poslední ochranu před svévolným výkonem státní správy, kterým bylo zničeno jeho podnikání a jímž byl kriminalizován; stal se obětí boje celní správy s „legálními daňovými úniky“. Stěžovatel dále učinil několik poznámek k věci samé, tj. k rozhodnutím žalovaného, novele zákona o spotřebních daních a povinnosti tuto daň odvádět.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je zcela na soudu, jak o žádosti o osvobození od soudních poplatků rozhodne, a proto v této věci nečinil žádný návrh. Vyjádřil však svůj souhlas s tím, že o majetkových poměrech ve stěžovatelově vlasti není dosud ničeho známo, přičemž důkazní břemeno leží právě na stěžovateli. Stěžovatel v rozhodné době podnikal v tuzemsku, kde byl zapsán v příslušném rejstříku, nicméně je občanem Polské republiky (s bydlištěm v městě K.). To, zda má či nemá jako podnikající fyzická osoba majetek nebo příjmy v České republice, o majetkových poměrech stěžovatele pravděpodobně mnoho nevypovídá. S tvrzením stěžovatele, že své podnikání v tuzemsku jako fyzická osoba ukončil, žalovaný souhlasil, poukázal však na to, že

v místech provozoven stěžovatele (obchodů s názvem EKO NATURAL) v současné době provozuje podnikání se shodným artiklem společnost EKO NATURALCz s. r. o., jejímž jediným společníkem a jednatelem je právě stěžovatel. Stěžovatel tedy fakticky své podnikatelské aktivity neukončil, pouze je „transformoval“ na společnost s ručením omezeným. Žádný veřejný zápis přitom nesvědčí o tom, že by tato společnost byla v úpadku, a pokud by tomu něco napovídalo, byl by stěžovatel jistě schopen předložit alespoň výsledek mimořádné účetní závěrky nebo údaje potřebné k insolvenčnímu návrhu.

[8] K dřívějšímu podnikání stěžovatele žalovaný uvedl, že podle nedávno ukončené daňové kontroly, kterou provedl Celní úřad pro Královéhradecký kraj, nakoupil stěžovatel v letech 2013 až 2014 v Polsku celkem 81 416 kg tabáku, který prodal ve své tržní síti, popř. výše uvedené právnické osobě. Tento tabák stěžovatel nakoupil dle předložených faktur za 1 139 824 PZL (pozn. Nejvyššího správního soudu: žalovaný měl pravděpodobně na mysli PLN, tedy mezinárodní zkratku pro měnu polský zlotý), což při kurzu 6,70 činí 7 636 821 Kč. Tržby dle tehdy platných ceníků mohly činit při tomto množství 690 až 900 Kč za jeden kilogram. Žalovaný sice nezná celkové náklady stěžovatele, ale vzhledem k rozdílu pořizovací a prodejní ceny a při neodvážení spotřební daně a daně z přidané hodnoty nevěří tomu, že z utržených desítek milionů korun již stěžovatel ničeho nemá. Závěrem se žalovaný taktéž stručně vyjádřil k věci samé.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, jelikož tuto povinnost má stěžovatel jen tehdy, směřuje-li jeho kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[10] Stěžovatel ve své kasační stížnosti navrhl, aby mu Nejvyšší správní soud přiznal osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě. K tomu je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud může v případě meritorního projednání kasační stížnosti buďto kasační stížnost zamítnout pro její nedůvodnost, nebo rozhodnutí krajského soudu zrušit, případně zrušit též rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti nicméně lze dovodit, že stěžovatel usiluje o zrušení napadeného usnesení.

[11] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. *účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat*

pokračování

účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Nejvyšší správní soud ve vztahu k citovanému ustanovení konstantně judikuje, že břemeno tvrzení o nepříznivé majetkové situaci tíží výlučně žadatele a není na soudu, aby z vlastní iniciativy vyhledával skutečnosti, které by žádost o osvobození od soudních poměrů odůvodňovaly (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 – 50, publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS). Přestože soud z úřední povinnosti nezjišťuje výdělkové a majetkové poměry žadatele, existují situace, kdy nesmí zůstat zcela pasivní. V případě, že na základě předložených důkazů není možné dostatečně posoudit majetkové a sociální poměry žadatele, je úkolem soudu vyzvat žadatele k doložení předchozích tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 153/2015 – 29). Jsou-li žadatelova tvrzení nevěrohodná, popř. neúplná, nelze jeho žádosti vyhovět (rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 – 88, publ. pod č. 1962/2010 Sb. NSS).

[13] Stěžovatel v minulosti několikrát brojil proti usnesením, kterými jej krajské soudy neosvobodily od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud ve všech těchto dřívějších věcech napadená usnesení krajských soudů zrušil a věc jim vrátil k dalšímu řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2015, č. j. 5 As 101/2015 – 42, ze dne 24. 6. 2015, č. j. 1 As 111/2015 – 50, ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 153/2015 – 29, ze dne 12. 8. 2015, č. j. 1 As 168/2015 – 46, ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 As 167/2015 – 40, a ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 As 194/2015 – 26). Ve vyjmenovaných případech zaslal krajský soud stěžovateli vždy formulář *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*, který stěžovatel vyplnil obdobným způsobem jako v nyní souzené věci. Krajský soud následně stěžovatelovy žádosti o osvobození od soudních poplatků zamítl bez toho, že by ho vyzval k doplnění rozhodných skutečností. Takový postup krajského soudu shledal Nejvyšší správní soud nezákonným, neboť stěžovatel neměl možnost věrohodně zpochybnit argumentaci správce daně, podle něhož stěžovatel může disponovat prostředky v Polsku, a nemohl tvrdit a prokázat, jaké prostředky ve své specifické situaci potřebuje k vedení soudních řízení, jejichž účastníkem je. Krajský soud měl stěžovatele poučit, jakým způsobem může svá tvrzení prokázat, aby v řízení neutrpěl újmu.

[14] Nyní posuzovaná věc se ovšem liší od shora popsaného. Krajský soud v ní totiž reflektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu a poté, co obdržel vyplněné *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*, vyzval stěžovatele k doplnění některých sdělení a umožnil mu tvrdit a prokázat, jaké prostředky potřebuje pro vedení soudních řízení. Krajský soud v intencích shora zmíněných rozsudků vyzval stěžovatele k tomu, aby poskytl přehled o soudních řízeních, jichž se účastní, uvedl, jaké částky musí vynaložit na hrazení služeb advokáta a kolik musí zaplatit na soudních poplatcích. Stěžovateli taktéž byla dána možnost vyvrátit podezření, že ve skutečnosti disponuje určitým (skrytým) majetkem, a poskytnout věrohodný soupis svého (zahraničního) majetku. Důvody, pro které Nejvyšší správní soud v minulosti zrušil celkem šest rozhodnutí týkajících se stěžovatelových žádostí o osvobození od soudních poplatků, nejsou v nyní souzené věci dány.

[15] Z napadeného usnesení plyne, že nosným důvodem, pro který krajský soud nepřiznal stěžovateli osvobození od soudních poplatků, je nevěrohodnost jeho tvrzení o tíživé finanční situaci. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neboť ve shodě s krajským soudem naznal, že stěžovatel popsal své majetkové poměry pouze obecně, bez bližší konkretizace. Krajský soud si nicméně snažil vytvořit úplný obraz o majetkových poměrech stěžovatele, a proto jej vyzval k doplnění těch tvrzení, která považoval za klíčová a přitom kuse odůvodněná či absentující. Stěžovatel formálně vzato reagoval na všechny body výzvy krajského soudu ze dne 2. 9. 2015, po obsahové stránce však byla jeho tvrzení nadále povrchní a neurčitá. Stěžovatel kupříkladu k výzvě krajského soudu o vyčíslení dosud vynaložených nákladů na soudní řízení, uvedl pouze: „*Žalobce uhradil soudní poplatky v celkové výši 78.000,- Kč*“ s tím, že podrobnější vyčíslení nedodal, ani své tvrzení nedoložil například výpisy z účtu. Obdobně strohá byla jeho odpověď na výzvu k vyčíslení částek vynaložených na právní zastoupení a soudní poplatky, neboť sdělil: „*Vyčíslení dosud vynaložených nákladů na soudní řízení činí přibližně 200.000,- Kč skládající se ze zaplacených soudních poplatků a právního zastoupení*“. Stěžovatel ani toto tvrzení dále nerozvinul a nepředložil jediný důkaz, z něhož by bylo možno ověřit pravdivost jeho sdělení.

[16] Mimoto muselo být stěžovateli (který je navíc zastoupen advokátkou) z odůvodnění zrušených usnesení krajského soudu vydaných v dřívějších řízeních o jeho žádostech o osvobození od soudních poplatků, jakož i ze zrušujících rozsudků Nejvyššího správního soudu týkajících se těchto žádostí, zřejmé, že soudy nepovažují za dostatečné a věrohodné jeho tvrzení o tom, že nevlastní vůbec žádný majetek, a že se domnívají, že stěžovatel disponuje jistým majetkem v zahraničí [srov. např. dikci odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 153/2015 – 27: „*Rovněž je třeba, aby stěžovatel věrohodně zpochybnil argumentaci správce daně, že může disponovat prostředky v Polsku (...) To znamená, že po stěžovateli je možno požadovat, aby poskytl soudu úplný a tak důkladný přehled svého majetku, jaký jen je s ohledem na svoji aktuální situaci schopen sestavit, a aby přesvědčivě vyvrátil či alespoň zpochybnil konkrétní podezření o tom, že ve skutečnosti určitým (skrytým) majetkem disponuje*“]. K dotazu krajského soudu ohledně vlastnictví zahraničního majetku či zahraničních bankovních účtů však stěžovatel pouze konstatoval: „*Žalobce dále sděluje ctěnému Krajskému soudu, že nedisponuje žádnými zahraničními konty a ani žádný jiný majetek v zahraničí nevlastní*“. Ačkoliv obecně platí, že negativní skutečnost prokázat nelze, mohl stěžovatel alespoň blíže vysvětlit, proč nevlastní žádný majetek v zahraničí a nedisponuje zahraničními bankovními účty, přestože u něj jako u cizího státního příslušníka lze důvodně předpokládat opačnou odpověď, a rozptýlit tak podezření o zatajování informací (o takovém podezření přitom nemohl nevědět). Nejvyššímu správnímu soudu navíc je z jeho rozhodovací činnosti známo, že stěžovatel již byl propuštěn z vazby (srov. narativní část rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 194/2015 – 26), a tudíž byla jeho pozice při dokazování svých tvrzení oproti dřívějšímu ulehčena.

[17] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že krajský soud v nyní posuzované věci projevil potřebnou míru vstřícnosti a součinnosti, když stěžovatele vyzval k doplnění těch tvrzení, která pokládal za rozhodná a současně neúplná. V situaci, kdy stěžovatelovy odpovědi byly opět velice obecného charakteru a stěžovatel svá doplňující tvrzení nepodložil žádnými důkazy, neměl krajský soud povinnost znovu stěžovatele vyzývat k dalšímu doplnění jeho

pokračování

žádosti o osvobození od soudních poplatků, když ten své břemeno tvrzení a důkazní neunesl a nevyvinul dostatečné úsilí k tomu, aby soudu poskytl věrohodný obraz o svých poměrech. Lze totiž souhlasit s argumentací krajského soudu, že řízení o žádosti o osvobození od soudních poplatků nemůže stát na náročném dokazování.

[18] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že dílčí závěr krajského soudu o tom, že stěžovatel nedoložil přehled veškerých řízení, jichž se účastní (poskytl pouze soupis řízení ve správním soudnictví, ale nespecifikoval případná civilní a trestní řízení), byl toliko okrajovým. Rovněž závěr krajského soudu, podle něhož stěžovatel uhradil v řízení sp. zn. 10 Af 9/2015 soudní poplatek ve výši 26 000 Kč, a tedy má pravděpodobně možnost disponovat finančními prostředky, byl pouze podpůrným argumentem a sám o sobě neměl za následek rozhodnutí o neosvobození stěžovatele od soudního poplatku. Případná nesprávnost těchto dílčích závěrů krajského soudu nemůže způsobit nezákonnost napadeného usnesení, neboť napadené usnesení jako celek obstojí. V souzené věci je totiž podstatné, že stěžovatelova tvrzení o jeho tíživé finanční situaci, která uvedl ve své žádosti o osvobození od soudních poplatků, formuláři i v odpovědi na soudní výzvu, byla stručná, neúplná a nepodložená a nemohla postačovat k tomu, aby byly náklady, které má stěžovatel v soudním řízení nést, přeneseny na stát. Krajský soud nepochybil, když uzavřel, že stěžovatel neprokázal naplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků.

[19] Nad rámec toho, co krajský soud uvedl v odůvodnění napadeného usnesení, a mimo rozhodovací důvody je možno dodat, že stěžovatel je jednatelem a jediným společníkem společnosti EKO NATURALcz s. r. o. (ověřeno Nejvyšším správním soudem nahlédnutím do obchodního rejstříku ke dni vydání tohoto rozsudku). Stěžovatel však o této skutečnosti zcela pomlčel. Stěžovatelovo sdělení, že mu z podnikání neplynou žádné příjmy, je taktéž nevěrohodné, resp. neúplné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu

